

Fővárosi Ítéltábla  
5.Pf.20.631/2015/12/II.

A Fővárosi Ítéltábla az **felperes neve** (felperes címe, ügyintéző: ... jogtanácsos) felperesnek - a Ladányi és Schönek Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Ladányi Tamás ügyvéd) által képviselt alperes neve (**alperes címe**) alperes ellen kártérítés iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2015. február 18. napján meghozott 17.P.20.229/2013/25. számú ítélete ellen az alperes részéről 26. és 29. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg 15 napon belül a felperesnek 250.000 (kétszázötvenezer) forint másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 2.500.000 (kétmillió-ötszázezer) forint fellebbezési illetéket az alperes illetékmentessége folytán az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperesi jogelőd (a továbbiakban: felperes) keresetében 344.278.798 forint és annak járulékai megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Kereseti kérelme jogalapja körében elsődlegesen a Ptk. 318. § (1) bekezdése és 339. § (1) bekezdése szerint kártérítés jogcímére, míg másodlagosan a Ptk. 301. § (3) bekezdése és 313. §-a alapján szerződés teljesítésére hivatkozott, harmadlagosan pedig a Ptk. 306. § (1) bekezdés b) pontja szerinti elállási jog alapján kérte a kereset teljesítését. Előadta, hogy 2005. március 8. napján a alperes neve - ... -tal kutatási-fejlesztési keretmegállapodást kötött, amelynek személyi hatálya az alperes külön okiratban foglalt nyilatkozata alapján az alperesre is kiterjedt. A keretszerződés célja a felperesi társaság kutatási-fejlesztési tevékenységének elősegítése volt, és a 2003. évi XC. törvény rendelkezéseire is figyelemmel külön rendelkezést tartalmazott arra nézve, hogy a kutatási-fejlesztési tevékenység költsége a felperesi társaság innovációs járulékfizetési kötelezettségéből a jogszabályi előírásoknak megfelelően levonható. A keretszerződés 8.2. pontjában az alperes teljes körű felelősséget vállalt, hogy amennyiben az adóhatóság az alperes által nyújtott szolgáltatást annak tudományos tartalma miatt nem ismeri el innovációs járulékot csökkentő tételként, akkor a megállapított járulékhányt, bírságot és pótlékot teljes egészében a határozat másolatának bemutatása után öt banki napon belül kártérítésként átutalással megfizeti a felperes részére. A keretszerződés alapján a peres felek 2005-ben és 2007-ben egyedi szerződéseket kötöttek, amelyben a felperes az úgynevezett D-Discovery rendszer kutatási-fejlesztési tevékenység keretében történő előállítással bízta meg az alperest, összesen 304.110.000 forint+áfa díjazás ellenében. Az egyedi szerződések teljesültek, a vonatkozó díjakat a felperes az alperes részére megfizette. A Nemzeti Adó-és Vámhivatal 2006-2008 évekre kiterjedő vizsgálatai a felperesnél összesen 286.490.000 forint adóhiányt állapított meg, amelyre tekintettel az adóhatóság 33.530.000 forint adó bírságot és 24.258.798 forint késedelmi pótlékot rótt ki a

felperesre. A NAV a vizsgálat során megállapította, hogy a felperes jogellenesen számolta el innovációs járulék kötelezettség csökkentő tételként a D-Discovery projekt után az alperes javára megfizetett összegeket, miután a Nemzeti Innovációs Hivatal állásfoglalása alapján megállapította, hogy az alperes által végzett projekt nem felel meg a kutatás-fejlesztés kritériumainak. A felperes álláspontja szerint a hivatkozott szerződések rendelkezései alapján az alperes teljes körű felelősséggel tartozik az általa nyújtott szolgáltatás tartalmi hiányosságaira, tekintettel a NAV által megállapított innovációs járulék hiányért, illetve azon felül az arra kirótt bírság és pótlék kártérítésként történő megfizetéséért is.

Az alperes érdemi ellenkérelmében kérte a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását. Előadta, hogy a per tárgyát képező kutatási-fejlesztési keretmegállapodást a felperes a Fővárosi Bíróság által nyilvántartott, az alperestől elkülönült önálló jogalanyisággal rendelkező alperes neve - ... Alapítvánnyal kötötte meg. Hivatkozott arra is, hogy a felperes saját állítása szerint sem fizette meg az adóhatóság által előírt adókülönbözetet, ezért a felperest ténylegesen nem érte kár. A keretszerződés hivatkozott 8.2. pontjában a szerződés kötelezettje nem arra vállalt kötelezettséget, hogy a szerződés teljesítéseként meghatározott összeget fizessen, hanem arra, hogy kár bekövetkezése esetén a megállapított járulékhiányt megtéríti. Kár hiányában azonban a felperes követelése nem lehet alapos. Amennyiben a felperesnek kára keletkezett volna, az saját felróható magatartása következménye lenne, miután a felperes nem élt az adóhatóság határozatával szemben a számára nyitva álló jogorvoslati lehetőségekkel. Az alperes álláspontja szerint a keretszerződés 8.2. pontja egyébként a Ptk. 200. § (2) bekezdése alapján semmis és jóerkölcsbe ütközik, ugyanis az adóalany a jogszabályban előírt adó- vagy járulékfizetési kötelezettségét más harmadik személyre nem háríthatja át, illetve azt harmadik személy nem vállalhatja magára.

Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 344.278.798 forintot, valamint ezen összegből 286.490.000 forint után 2012. március 7. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7%-kal növelt összegével megegyező mértékű késedelmi kamatot, továbbá 500.000 forint perköltséget. Az elsőfokú bíróság a felperes kártérítésre alapított elsődleges kereseti kérelmére tekintettel először azt vizsgálta, hogy a perbeli keretmegállapodás mely személyek között jött létre. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló okiratok, így a kutatási-fejlesztési keretmegállapodás a szerződés személyi hatályáról szóló nyilatkozat, illetve az egyedi szerződések, továbbá a bizonyítási eljárás során meghallgatott tanúk vallomásai alapján arra következtetett, hogy a szerződés a felperes és az alperes között jött létre. Kiemelte, hogy a keretmegállapodást az alperesi egyetem nevében **G. L.** igazgató írta alá. A szerződés 3. pontja az egyetem által nyújtott szolgáltatás általános leírását tartalmazza, és a szerződés 8.1., illetve 8.2. pontjában foglalt kötelezettségvállalást kifejezetten az alperesi egyetem tette. Mindezt alátámasztja a 2005 márciusában létrejött alperesi nyilatkozat is, amelyből kétségtől megállapítható, hogy a felek szándéka a keretmegállapodás személyi hatályának az alperesre való kiterjesztésére irányult azzal, hogy a megállapodás teljesítésére az egyetem jogosult és köteles. A szerződések alapján a díj megfizetése az alperes javára történt, a teljesítésekről a számlákat is nem vitatottan az alperes állította ki. Az elsőfokú bíróság megállapította továbbá, hogy az alperes tévesen, illetve megalapozatlanul hivatkozott a keretmegállapodás 8.2. pontjának semmisségére és jóerkölcsbe ütközésére. A feleknek a keretmegállapodással a Ptk. 207. § (1) bekezdése alapján feltárható és nem vitatott akarata az eset körülményeire tekintettel a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint arra irányult, hogy az alperes kártérítési felelősségét kössék ki arra az esetre, ha a felperesnek járulékhiányt, bírságot

vagy pótlékot kellene az adóhatóság felé megfizetni amiatt, hogy az adóhatóság az alperes tevékenységét nem ismeri el innovációs járulékot csökkentő tételként. A szerződésnek e rendelkezése az általánosan elfogadott erkölcsi normákat vagy szokásokat nem sérti, ezért az az általános társadalmi megítélés alapján sem tartható tisztességtelennek, ezért az elsőfokú bíróság az alperes semmisségi hivatkozásának nem adott helyt. A keretmegállapodás 8.2. pontjára tekintettel az alperes köteles megfizetni a felperes részére az adóhatósági határozatokkal alátámasztott és az alperes által sem vitatott összegű járulékhiányt, illetve az azon felül megállapított adóbírság és késedelmi pótlék összegét. A felperes helytállóan hivatkozott arra, hogy a keretmegállapodás nem írta elő a felperes részére az adóhatósági határozatok elleni jogorvoslat igénybevételét, ugyanakkor a tanúvallomások, illetve a szakvélemény beszerzésének ténye alapján megállapítható, hogy a felperes a jogorvoslati lehetőség igénybevétele nélkül is úgy járt el a kár elhárítása, illetve csökkentése érdekében, ahogyan az az adott helyzetben általában elvárható. Miután az elsőfokú bíróság a felperes elsődleges keresetének helyt adott, így a másodlagos, illetve harmadlagos kereseti kérelmeit érdemben nem vizsgálta.

Az elsőfokú ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását, és a felperes keresetének elutasítását, míg másodlagosan kérte az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására, illetve újabb határozat hozatalára történő utasítását. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság részben bizonyítékok hiányában, részben a bizonyítékok helytelen értékelésével tévesen állapította meg a tényállást és abból helytelen jogi következtetést vont le. Tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a keretszerződést, illetve a 2005 márciusában kelt nyilatkozatot az alperes képviselője írta volna alá. A keretmegállapodásban félként szereplő alapítvány önálló jogalanyisággal rendelkező bejegyzett társadalmi szervezet volt, így az nem lehetett azonos az alperessel. Ebből fakadóan az elsőfokú bíróság tévesen következtetett, hogy a keretszerződés 8.2. pontja az alperesre vonatkozna. Tévedett továbbá az elsőfokú bíróság, amikor a felperesi előadást elfogadva megállapította, hogy az alperes hibásan teljesített. Az adóhatóság által megkeresett Nemzeti Innovációs Hivatal állásfoglalása kifejezetten rögzíti, hogy az másra kötelező erővel nem bír, így annak megalapozottsága sem bizonyított. Ezzel a ténnyel a peres felek tisztában voltak és egyetértettek abban, hogy az állásfoglalás tartalma nem megfelelő, az nem szolgálhat jogerős határozat alapjául, illetve hogy azzal szemben közösen fellépnek. Épp ennek érdekében készítették az álláspontjukat alátámasztó szakértői véleményt. Ehhez képest az elsőfokú bíróság tévedett, amikor a felperes kifejezetten hanyag és érthetetlen magatartását a jogorvoslati lehetőségek, így a fellebbezés és a bírósági felülvizsgálat elmulasztását az általában elvárhatónak megfelelő magatartásként értékelte. A jogorvoslati lehetőségek igénybevétele az alapvető együttműködési kötelezettségből is következett. Helytelenül foglalt állást az elsőfokú bíróság abban a kérdésben is, hogy a felperest kár érte, hiszen a felperes miután felszámolás alá került, nem fizette meg az adóhatóság által előírt járulék-különbözetet. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság tévesen alkalmazta a Ptk. 339. §, 340. §, 200. § és 201. §-át és megalapozatlanul marasztalta az alperest a kereseti kérelemmel egyezően.

A felperesi jogelőd követelését a másodfokú eljárás során a felperesre engedményezte.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét teljes terjedelemben bírálta felül, mert annak fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt [Pp. 228. § (4) bekezdés].

Az alperes fellebbezése alaptalan.

Az ítélet tábla az alperesi fellebbezés alapján mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy indokolt-e az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése a Pp. 252. § (3) bekezdése alapján. A lefolytatott bizonyítási eljárás kiegészítése egyrészt nem szükséges, másrészt bizonyítási indítvány hiányában nem is lehetséges, ezért az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére nem volt ok.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az ítélet tábla az érdemi döntésével is egyetértett, annak jogi indokait – a fellebbezésben foglaltakra is figyelemmel – az alábbiak szerint egészíti ki.

Helytállóan foglalt állást az elsőfokú bíróság abban a kérdésben, hogy a perbeli keretmegállapodás a felperesi jogelőd és az alperes között jött létre. Egyrészt a megállapodást az alperes képviselője írta alá, másrészt a felek által 2005 márciusában aláírt nyilatkozatból az következik, hogy a felek a szerződés Ptk. 207. § (1) bekezdése szerint értelmezett tartalmát, illetve hatályát egyetértésben úgy állapították meg, hogy abban az alperest tekintették szerződő félnek. Ezt a nyilatkozatát az alperes utólag, a perben nem vonhatja vissza, saját korábbi magatartásával ellentétben álló magatartást nem tanúsíthat.

A perbeli megállapodás kifejezetten azt a célt szolgálta, hogy az alperes által ellátott kutatási-fejlesztési feladatok díját a felperesi jogelőd a 2003. évi XC. törvény 4. § (3) bekezdése alapján az általa fizetendő innovációs járulék összegéből levonja, ezáltal az alperest illető díj erejéig a járulékfizetési kötelezettség alól mentesüljön. Ezt a célkitűzést a 8.1. pontja egyértelműen tartalmazza. Ebből következően az alperes olyan szolgáltatás nyújtását vállalta, amelynek szerződésben rögzített tulajdonsága, hogy a jogszabály szerinti kutatási-fejlesztési tevékenységnek megfelel. Amennyiben az alperesi szolgáltatás nem alkalmas arra, hogy annak díját az innovációs járulék terhére elszámolják, úgy az alperes hibásan teljesít. A járulékcsökkentés e módját a törvény hivatkozott rendelkezése lehetővé teszi, ezért helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a megállapodás nem ütközik sem jogszabályba, sem jóerkölcshöz.

A megállapodás 8.2. pontjában az alperes azt vállalta, hogy amennyiben az alperes szerződéses szolgáltatását az adóhatóság nem fogadja el kutatási-fejlesztési tevékenységként, és annak költségét az innovációs járulék összegének megállapítása során nem veszi figyelembe, akkor az alperes kártérítés címén mentesíti a felperesi jogelődöt az adóhatóság által jogkövetkezmenyként megállapított fizetési kötelezettség teljesítése alól. A szerződésben a felek tehát az alperes hibás teljesítése esetére a Ptk. 310. §-a szerinti kártérítésben állapodtak meg. A szerződés szerint a kártérítés megfizetésére az alperes az elsőfokú határozat bemutatását követő öt napon belül lett volna köteles, amelyből következően sem a jogorvoslati lehetőségek kimerítése, sem a felperes részéről történő teljesítés nem volt feltétele a kártérítésnek, hiszen azok határideje a szerződésben kikötött határidőnél hosszabb. A kártérítés ugyanakkor esedékessé vált éppen annak érdekében, hogy a felperesi jogelőd az adóhatóság felé teljesíteni tudjon.

Az alperes a szerződésben vállalt helytállási kötelezettsége alól abban az esetben mentesülhetett volna, ha bizonyítja, hogy az adott helyzetben úgy járt el, ahogyan az a hibátlan teljesítés érdekében elvárható, azaz a szolgáltatási tevékenysége a szerződésben vállalt tulajdonságoknak megfelelt. Ennek tényét az alperes azonban nem bizonyította.

Az ítélet tábla az adóhatósági határozattal szemben lehetséges jogorvoslatok elmulasztására irányuló alperesi hivatkozással összefüggésben a Ptk. 340. § (1) bekezdésére figyelemmel kifejti, hogy a fellebbezés hiányának csak akkor van jelentősége az alperes helytállási kötelezettsége körében, amennyiben az okozati összefüggésben áll a kárral. Az alperes azonban nem bizonyította, hogy a

teljesítése a szerződéses tulajdonságoknak megfelelt, így a rendelkezésre álló adatok alapján nem feltételezhető, hogy a felperes fellebbezése eredményre vezetett volna.

Az ítélet tábla a kifejtettekre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdésére figyelemmel köteles a felperesnél felmerült másodfokú perköltség megfizetésére, amelynek mértékét az ítélet tábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés c) pontja és (5) bekezdése alapján állapította meg. Az alperesek személyes illetékmentessége folytán le nem rótt illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2015. december 3.

. Czukorné dr. Farsang Judit s.k.  
a tanács elnöke

Dr. Benedek Szabolcs s.k.  
előadó bíró

Dr. Magosi Szilvia s.k.  
bíró

A kiadmány hitelül: